

Sessió núm. 41.2 / Ple / 3.10.01
Doc. q:\d18\transcri\ple\41_2\06000001
Fitxer 01
Àurea

Ple del Parlament

VI legislatura / Cinquè període / Dimecres, 3 d'octubre de 2001

Presidència del Molt Honorable
Sr. Joan Rigol i Roig

Sessió plenària núm. 41
Segona reunió

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 41.2

La sessió s'obre / es reprèn / , suspesa ahir, es reprèn a ***. Presideix el president del Parlament, acompanyat

del vicepresident primer, la vicepresidenta segona, la secretària primera i els secretaris segon, tercer i quart. Assisteixen la Mesa l'oficiala major i el lletrat major.

de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major i per la lletrada Sra. *** i el lletrat Sr. ***.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de tot el Govern / acompanyat dels consellers de

Al banc del Govern seuen el conseller en cap, la consellera de Governació i Relacions Institucionals, el conseller d'Economia i Finances, la consellera d'Ensenyament, els consellers de Cultura, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres

Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Treball, de Justícia, el d'Indústria, Comerç i Turisme, la consellera de Benestar Social i els consellers de Medi Ambient, d'Interior, i d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació.

Debat sobre l'orientació política general del Consell Executiu (tram. 255-00008/06)
(continuació)

El president

Prego a les senyores i als senyors diputats i als reporters gràfics que permetin continuar la sessió.

Es reprèn la sessió.

Prossegueix el debat amb les intervencions dels representants dels grups parlamentaris. L'ordre d'intervenció serà de major a menor, el Grup de Convergència i Unió parlarà al final. Té la paraula, per al Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'il·lustre senyor Pasqual Maragall i Mira.

El Sr. Maragall i Mira

Bon dia. Molt honorable senyor president, senyores i senyors diputats –que veig que van arribant– siguin les meves primeres paraules per refermar el nostre compromís contra el terrorisme, contra la violència i la preocupació davant l'actual situació internacional. Vagi per endavant, doncs, la nostra solidaritat amb el poble nord-americà que va patir el cruel i terrible atemptat de l'onze de setembre; i també amb tots els pobles que pateixen la demència del terrorisme.

Jo he viscut a Nova York, la segona ciutat que m'estimo més després de Barcelona. I els asseguro que la imatge en viu de l'avió suïcida estavellant-se contra les Torres Bessones ni la puc oblidar ni la perdonaré mai. És, com dir-ho, és una obscenitat que no hagués volgut que els meus fills haguessin de veure. Ens fa, d'alguna forma, culpables a tots, a tota una generació, la nostra, que no ha sabut impedir que es curessin# els odis i potser les ingenuïtats que l'han causada.

És cert que tampoc hem sabut impedir altres barbaritats. És cert que alguns dels nostres fills van viure Sarajevo i van veure #; és cert que també és una obscenitat el forat d'ozó, que seguirà creixent durant cent anys; i l'escalfament del planeta; i el blanqueig internacional de diners; i el tràfic d'armes; i el de drogues. Realment som una espècie capaç i incapaç, alhora. Sabem que pot ser que el món no mori de mort natural sinó artificial, sabem que nosaltres la podem provocar, la mort del món. I que, a més, anem camí de fer-ho.

Però, sabem també que encara estem en condicions no solament d'evitar-ho, sinó de fer

servir tot allò que ens fa ara tan perillosos per fer un món millor. Tot i que hem acumulat tantes raons de rancúnia, durant tant de temps, que ara les seves radiacions, els efectes d'aquest rancor, poden durar segles. Però, els desastres de Nova York, de Washington i de Pensilvània han estat també una sotragada per a la consciència internacional, latent i adormida sobre moltes coses que en el món no van bé.

En aquest sentit, és reconfortant veure algunes de les reaccions. Veure com Europa ha creat ja el nou «Mister Just» el fiscal del terrorisme, del blanqueig de diners i el tràfic de drogues. És reconfortant veure com la defensa europea avança en la seva definició.

Vagi també per davant, la nostra convicció que el terrorisme ha de ser perseguit i derrotat a partir d'una acció internacional concertada d'acord amb la legalitat internacional i amb les resolucions de les Nacions Unides. Jo confio que els autors del crim de l'onze de setembre s'asseuran en el banquet dels acusats en un tribunal internacional contra el terrorisme. Com confio que els assassins de l'Ernest Lluch, aquells amb qui l'Ernest hagués dialogat si hagués pogut, d'aquí a un mes farà un any, i els assassins dels regidors del Partit Popular que van ser genèricament amenaçats, senyor president, l'onze de setembre de fa un any, ho recordem: «Pim, pam, pum, regidors del PP», també compareixeran davant d'un tribunal democràtic.

Em congratulo molt de debò dels èxits aconseguits darrerament pels cossos de seguretat de l'Estat i l'Ertzaintza. I penso que, des de Catalunya, hem de fer aportacions en la situació actual, modestes i corresponents al nostre paper a Espanya, a Europa i al món, però positives. Des de Catalunya hem de fer aportacions en el terreny del diàleg, i ben segur l'organització del Fòrum 2004 a Barcelona ens ha de proporcionar una magnífica oportunitat de fer-ho.

Deixeu-m'ho dir, som especialistes en diàleg i el sabrem convocar sense violències i amb rigor. Ja abans del 92 i van haver amenaces violentes, al 91, a les acaballes del 91, i ens en vam sortir. I ho tornarem a fer, no hi haurà violència el 2004, entre altres coses perquè estarem guanyant el terrorisme. I, encara que no fos així, a Barcelona hi haurà pau. Ens hi hem de posar tots.

La nova situació internacional ens planteja reptes a què cal fer front amb determinació. Qui pensi que és sols espectador d'un drama d'altres s'equivocarà greument. Catalunya ha de reaccionar, hem de preparar-nos per al futur ben diferent. L'actual crisi ens ha de fer millorar la nostra acció internacional. Hem de centrar la nostra atenció, ben segur, en la vora mediterrània. Europa ha nascut per una cosa, amb una obsessió, que és tancar les ferides de les guerres mundials que es van crear sobre el seu sòl durant el segle passat. I, per fer-ho, i és lògic, la seva obsessió va cap a l'Est, vol integrar, vol pacificar i integrar l'Est perquè les causes de tanta mortalitat no tornin a succeir.

Però, Europa s'equivocaria si no s'adonés, si no ens adonéssim que si hi ha una nova

guerra mundial aquesta no vindrà probablement de l'Est. Probablement vindrà del sud. O sinó, no vindrà d'enlloc. El Mediterrani, senyor president, una de les seves obsessions que nosaltres compartim, ha de ser alguna cosa més que una reflexió, ha de ser matèria d'acció i ho ha de ser aviat.

És obvi que la més gran eficàcia en tots aquests terrenys sols podrà ser assolida des d'un major protagonisme de la Unió Europea que nosaltres hem d'instar, des de Catalunya i des d'Espanya. Tanmateix, l'actual crisi planteja la necessitat de contribuir també eficaçment en un altre camp. Contribuir eficaçment a la reactivació econòmica. Perquè hi havien símptomes de la desestabilització i d'alentiment de l'economia, però després de l'atemptat aquests símptomes s'han aguditzat.

Cal que reaccionem per minimitzar-ne les conseqüències i promoure que el seu efecte sigui el més breu possible en el temps. La crisi internacional ens afectarà a tots. No estaria de més, senyor president, una reunió de vostè mateix i, m'imagino, els seus consellers de Finances i d'Indústria, Turisme i Comerç amb els operadors econòmics i financers per reflexionar sobre la política antirecessió que caldrà fer, i sobre les estratègies econòmiques de futur, i amb els sindicats. Jo ja l'hagués fet, aquesta reunió, discretament si hagués calgut, però vostès potser ja l'han fet, també. En aquest cas, diguin-se'n alguna cosa. La discreció, senyor president, no està renyida amb la mínima informació que el situació mereix.

Per la nostra banda, temps hi haurà per detallar les nostres propostes en aquestes i altres matèries en el proper debat que plantegem, justament per poder-ho fer. El debat d'orientació política general té una doble dimensió: el necessari balanç de la tasca del Govern i el debat sobre les qüestions abordades pel president de la Generalitat, amb la seva intervenció d'ahir. Aquesta va ser llarga i profunda, aquesta intervenció final i, per tant, permetin-me que comenci per aquí.

Jordi Pujol explicava fa poc que a Catalunya i a tot Europa s'ha instal·lat un estat d'ànim social caracteritzat per l'egoisme individualista, per la resistència a assumir responsabilitats i per la desaparició d'una ètica col·lectiva i d'un sentit de comunitat d'interessos. La crítica que, segurament, Pujol està preveient era la d'amagar la seva incapacitat de governar el país darrera d'una anàlisi sociològica. Una anàlisi que és vàlida no només per a Catalunya, sinó evidentment per a la totalitat de les democràcies avançades.

Ens trobaríem, segons ell, segons Jordi Pujol, davant d'un problema continental, pràcticament civilitzatori, civilitzatori i occidental que afecta a dirigents excel·lents i nefastos per igual, el d'una societat que menysté els valors col·lectius i on cada ciutadà mira per a ell mateix. Una societat marcada per un individualisme davant del qual poc pot fer el polític amb la seva defensa minoritària de la visió de conjunt i de l'interès general. La crisi de valors socials és anunciada justament quan més clara és la inexistència d'un

govern a Catalunya. Aquesta casualitat dóna que pensar#.

Aquest esperit d'humanitat, aquestes aspiracions col·lectives des d'on i amb quins instruments i cap a on, amb quin programa podria Pujol avui liderar-los. Una altra explicació possible dels mots de Pujol és que el seu discurs no sigui la defensa d'un polític davant l'exigència creixent de la societat, sinó l'expressió honesta d'un dirigent que no pot sinó fer palès el seu desconcert i, finalment, la seva incomprensió i desacord davant la Catalunya i els catalans reals. I, aquesta societat madura i, per tant, exigent que s'autoafirma, que ja no es pot entabanar amb facilitat, cal posar-li al davant, al costat, un govern que l'escolti, que l'estiri, sense dirigismes però sense vacil·lacions. Cap a un projecte on totes aquestes aspiracions, aparentment centrífugues, trobin un sentit.

Si alguna cosa ha caracteritzat el pujolisme ha estat la reivindicació permanent, la dificultat per arribar a acords i a consensos, tant amb Espanya com amb les forces polítiques catalanes. Clarament explicitats, aquests consensos, acords que representessin aquest bé comú que ara ell troba a faltar. Una política marcada, de vegades, més pel regateig curt, del «¿qué hay de lo mío?» i presentada paradoxalment com la millor estratègia per a Catalunya.

Incapacitat per grans acords. Bé que ho recordarà l'actual president del Parlament, que quan era conseller de Cultura ens va fer signar, al president de la Generalitat i a l'alcalde de Barcelona i al president de la Diputació –aleshores Antoni Dalmau– un pacte cultural que Pujol mateix va liquidar un any després. Talment com el gener d'enguany va liquidar les iniciatives de consens en l'audiovisual i en la urbanització# del territori que el Parlament havia esbossat el primer any de mandat sota el primer govern. I, amb la mateixa fredor en què ara, a l'inici de la segona part del darrer dels seus mandats, tractarà d'aigualir, em temo, o fer en tot cas impossible un acord general sobre l'autogovern i l'Estatut.

Hi ha qui no es refia mai de ningú, i estic d'acord que la història de Catalunya no és com per alimentar massa confiança. I, que la desconfiança en aquest país ha tingut èxit polític, però aquest període històric s'està acabant. Nosaltres som aquí, avui, per proposar tota una altra actitud: qui no es refia no és fiable; quin o arrisca no guanya. Un país poruc i hiperpragmàtic no aconsegueix a la pràctica res, o molt poc. O, en tot cas, menys que un altre que tenaçment es llença a la persecució dels seus objectius, que confia en ser entès, que segueix confiant quan li neguen comprensió, i que arrisca la seva tranquil·litat aparent en benefici d'una excel·lència que li manca i que els seus ciutadans enyoren.

Se'ns dirà que això ja ho hem provat de cert, i és cert, i tant que ho és. Com és cert també que si algú ho diu com a justificació per no seguir intentant la consecució dels objectius compartits pels ciutadans més desvetllats del país, aquest algú, en el moment de dir-ho, ha signat davant del país la seva renúncia a seguir governant.

Renunciar és lícit, amb una condició: la renúncia ha de ser total i confessada, i efectiva. No és lícit arrossegar la societat cap al pessimisme per justificar el nostre propi pessimisme i confondre'l amb el de la majoria. No és lícit plànyer-se de la manca d'aspiracions col·lectives per amagar la migradesa de les pròpies, fins i tot, quan aquestes aspiracions personals han estat grans en la major part de la nostra trajectòria, i han deixat de ser-ho per cansament o per altres raons.

En aquest moment és més fiable, més raonable i més prudent anunciar el nostre projecte de país com a catalans, no estic parlant del nostre projecte com a Socialistes, estic parlant de la proposta catalana que no acabem de formular uns i altres perquè no hi creiem o perquè no ens convé electoralment. Repeteixo, és més prudent i més raonable apuntar alt, senyor president, senyores i senyors diputats, posant al darrera amples enteses, que no pas fer figura de realisme i buscar l'aplaudiment exterior fàcil sobre la base d'una fingida moderació que, al final, ningú ens agrairà.

Diria que és més rendible formular el nostre projecte com a país que no pas diluir-lo tàcticament davant d'una pretesa situació adversa. La situació no és tan adversa

final